

отобранних підприємств, обсяги средств для СИ относительно невысоки (несколько миллионов грн.) и потому они доступны для многих потенциальных инвесторов.

Продемонстрированный практический пример показывает, каким образом в результате поэтапного выполнения предложенных методических положений инвестор может выйти на нужный объект инвестирования и принять взвешенное стратегическое инвестиционное решение, основываясь на результатах разностороннего анализа.

Выводы. Исследование теоретико-методологической базы, методических аспектов и научно-практических проблем, возникающих при обосновании и принятии стратегических инвестиционных решений, позволили автору выработать следующие нововведения:

- введено понятие и предложена математическая модель оценки суперпривлекательности для инвестора, позволяющая осуществлять полное ранжирование потенциальных объектов для стратегического инвестирования;

- разработаны методические положения по принятию стратегического инвестиционного решения, имеющие важное прикладное значение и дающие возможность стратегическому инвестору осуществить оптимальный выбор объекта инвестирования. Действенность предложенных положений продемонстрирована на примере пищевой промышленности Украины.

Дальнейшие научные разработки по данному направлению будут связаны с подключением новых объектов исследования, адаптацией предлагаемых положений для других форм и целей инвестирования.

Дальнейшие научные разработки по данному направлению будут связаны с подключением новых объектов исследования, адаптацией предлагаемых положений для других форм и целей инвестирования.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Загородній А.Г. Інвестиційний словник / А.Г. Загородній, Г.Л. Вознюк. – Львів : Бескид Біт, 2008. – 543 с.
2. Носова О.В. Інвестиційна привабливість підприємства / О.В. Носова // Стратегічні пріоритети. – 2007. – № 1. – С. 120–124.
3. Брюховецька Н.Ю. Оцінка інвестиційної привабливості підприємства / Н.Ю. Брюховецька, О.В. Хасанова // Економіка промисловості. – 2009. – № 1. – С. 110–117.
4. Дудка Т.В. Оцінка інвестиційної привабливості підприємств харчової галузі промисловості на основі виміру резервів використання виробничого потенціалу / Т.В. Дудка // Економічні інновації: Зб. наук. праць. – Одеса, 2006. – Вип. 24. – С. 168–175.
5. Бланк И.А. Инвестиционный менеджмент / И.А. Бланк. – М.: Эльга, Ника-Центр, 2006. – 552 с.
6. Балацький О.Ф. Управління інвестиціями / О.Ф. Балацький. – Суми: Університетська книга, 2004. – 231 с.
7. Charnes A., Cooper W., Rhodes E. Measuring the efficiency of decision making units / A. Charnes, W. Cooper, E. Rhodes // European Journal of Operational Research. – 1978. – № 2. – С. 429–444.
8. Гончарук А.Г. Новий підхід в управлінні ефективністю у промисловості України / А.Г. Гончарук // Економіка України. – 2006. – № 11. – С. 36–46.
9. Goncharuk A.G. Impact of political changes on industrial efficiency: a case of Ukraine / A.G. Goncharuk // Journal of Economic Studies. – 2007. – № 4. – P. 324–340.
10. Гончарук А.Г. Забезпечення ефективності виробництва м'яса в Україні / А.Г. Гончарук // Економіка України. – 2009. – № 6. – С. 65–74.
11. Гончарук А.Г. Методические положения по проведению оценки и анализа эффективности промышленного производства: научно-методическое пособие / А.Г. Гончарук. – Одесса: Астропринт, 2009. – 100 с.

УДК 334.716:658.589

СОПЕНЮК О.М., викладач

Одеський державний економічний університет

МІСЦЕ ПОСЕРЕДНИКІВ У ПРОЦЕСІ СПРІЯННЯ ІННОВАЦІЙНОМУ РОЗВИТКОВІ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Стаття присвячена інноваційному розвитку вітчизняних підприємств та визначенню місця технологічних брокерів в сприянні цьому процесу.

Ключові слова: інноваційна економіка, інноваційна інфраструктура, суб'єкти інноваційного процесу, технологічні брокери, посередники.

Article is devoted to innovative development of domestic enterprises and to find positioning of technology brokers in this process facilitate.

Keywords: innovative economy, innovation infrastructure, subjects of the innovation process, technology brokers, intermediaries.

Вступ. Рівень розвитку інноваційної інфраструктури в сучасних умовах господарювання виступає одним з головних індикаторів інноваційності економіки кожної держави. Дієва інноваційна інфраструктура здатна вирішити проблеми реструктуризації та перебудови економіки, створити умови для постійного оновлення техніко-технологічної бази виробництва, активізувати взаємодію науки, держави та бізнесу, а також забезпечити безперервний процес інноваційного вдосконалення на всіх рівнях та в усіх сферах економіки.

Хоча зараз Україна може похвалитися наявністю майже усіх необхідних елементів інноваційної інфраструктури, це явище має скоріше декларативний, викладений на папері характер. Головна проблема низького рівня ефективності вітчизняних науково-технічних розробок та інноваційної активності вітчизняних підприємств полягає в недосконалому, фрагментарному сучасному інноваційному інфраструктурі країни. Це підтверджується Концепцією Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008-2012 роки» [1], згідно якої «значною мірою ефективність державної політики з формування та розвитку інноваційної інфраструктури знижується внаслідок її безсистемності, неналежної обґрунтованості, відсутності чіткого розмежування завдань між центральними і місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, нескоординованості їх діяльності, відсутності міжгалузевих та міжрегіональних зв'язків».

Додатковою причиною ускладнення інноваційних процесів в країні є невідповідність існуючої (скоріше тієї, яка склалась та дісталась у спадок від СРСР) системи управління та стимулювання науково-технічної діяльності реаліям сьогодення. Вітчизняній практиці інноваційних процесів притаманні наступні риси:

- створення винаходів, «ноу-хау» та інших об'єктів інтелектуальної власності світового рівня поряд з неспроможністю впровадження, комерційного використання та захисту цих об'єктів;
- відсутність механізму використання та адаптації досягнень, створених у ВПК за радянських часів у сучасній промисловості;
- невідповідність фундаментальних наукових розробок сучасним потребам вітчизняного виробництва;
- неможливість впровадження чи незатребуваність розробок фундаментальної науки, створених за рахунок держбюджету вітчизняними підприємствами в умовах глобалізації та постійного зростання відкритості інформації, створює умови для

передачі цих результатів в розвинуті країни, знижуючи ефективність використання бюджетних коштів та зменшуючи рівень конкурентоспроможності країни.

Однак, не дивлячись на розуміння важливості та постійні дослідження науковців в цій сфері, багато питань залишаються невирішеними чи такими, які потребують вдосконалення та доробки.

Проблемам інноваційного розвитку сьогодні приділяється багато уваги з боку таких вітчизняних вчених, як: Амоша О.М., Геєць В.М., Федуллова Л.І., Денисюк В.А., Антонюк Л.І., Соловйов В.П. До російських науковців можна віднести Аньшину В.М., Балаєва Г.Г., Дагаєва О.О., Колоколова В.О. До іноземних науковців, які активно проводять дослідження в цій сфері, відносяться В. Міллер, Л. Моррис, Б. Санто, Л. Кларк, П. Шеко та інші. Питаннями дослідження ролі інноваційної інфраструктури в сучасній економіці України займаються Щукін В., Якубовський М., Жилінська О.І. та інші.

Постановка завдання. Мета статті полягає в аналізі сучасного стану інноваційної інфраструктури та визначенні місця технологічних брокерів в ній. Аналізуються проблеми, які стримують інноваційний розвиток промислових підприємств, а також запропоновані певні заходи, покликані вирішити ці проблеми.

Результати. Домінуюча роль наукомістких виробництв та інформаційних технологій у сучасній економіці визначається, перш за все, їх постійно зростаючим внеском в підвищення рівня розвитку та суспільного добробуту. Саме вони визначають статус держави на міжнародній арені та рівень її стратегічного потенціалу. Однак сучасний стан економіки країни характеризується загальною кризою та структурною деформацією, що в певній мірі обумовлене критичним станом вітчизняної фундаментальної та прикладної науки, а також незатребуваністю наукомісткого сектору промисловості. Необхідно розуміти, що наука та наукомістка промисловість є найбільш перспективними базами для розвитку кожної країни, не існує альтернативи інноваційному шляху розвитку. Дуже важливо визначитися з правильними напрямками, інструментами та засобами технологічного розвитку, на основі яких розробляти відповідну інноваційну політику та стратегію її реалізації. На цьому наголошує Геєць В.М. [2, с. 281], стверджуючи, що первинна роль у процесі реалізації інноваційної стратегії розвитку промислового виробництва в Україні повинна належати тріаді «освіта — наука — виробництво», сформованій на нових інституційних засадах і в умовах взаємопов'язаності і взаємодоповненості.

Ми цілком погоджуємось з думкою Микитенко Д.О. та Юрик Я.І. [3], які стверджують,

що одна з ключових проблем переходу української економіки від сировинного до інноваційного типу полягає в невмотивованості основних суб'єктів інноваційного процесу у здійсненні даного виду ризикової діяльності. До цих суб'єктів відносяться: дослідник – розробник науково-інноваційного знання (включно з академічними структурами, науково-дослідними інститутами і центрами, вузами,

конструкторськими бюро тощо); безпосередній виробник інноваційної продукції; її споживач; держава; посередник (комерціалізатор інтелектуальної власності, венчурний інвестор, бізнес-ангел). Головні перешкоди на шляху активізації інноваційного розвитку промисловості представлені в табл. 1 [3].

Таблиця 1

Обґрунтування основних перешкод інноваційного розвитку національної економіки

Недостатня мотивація розробника інноваційних знань	Низька вмотивованість виробника інноваційних товарів
<p><i>Недостатній захист інтелектуальних прав розробників та винахідників :</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - недостатня матеріальна зацікавленість автора інноваційної розробки в практичній імплементації свого дослідження; - низька капіталізація наукових результатів; - значні витрати, пов'язані з патентуванням в Україні та за кордоном; - невизначеність правового режиму інтелектуальної власності, створеної за рахунок державного бюджету. <p><i>Фрагментарна орієнтація на потреби економіки:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - недостатня інформація про ринки збуту; - незначні обсяги державного замовлення на розробку інноваційного продукту; - неефективність введення в господарський оборот результатів інтелектуальної діяльності. <p><i>Слабка ресурсна (фінансова) забезпеченість інноваційних розробок:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - використання основної частини коштів не на дослідження і розробку нових технологій, а на придбання машин та устаткування; <p><i>«Старіння» кадрів в сфері розробки інноваційних знань:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - відтік за кордон молодих спеціалістів; - недостатньо активне залучення висококваліфікованих іноземних спеціалістів в сфері науки та освіти. <p><i>Низька частка наукової складової в діяльності вузів.</i></p>	<p><i>Незначне технічне переоснащення виробництва:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - низький інноваційний потенціал підприємств; - застаріле лабораторне та технологічне устаткування; - відсутність організованої системи забезпечення розробників матеріалами та комплектуючими; - несформованість попиту на інноваційний продукт; - нерозвинутість культури споживання. <p><i>Нездатність промислових підприємств самостійно визначити перспективні ринки збуту наукоємної продукції:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - низька інформаційна прозорість інноваційної сфери; - недостатність інформації про нові технології та можливі ринки збуту принципово нового продукту; - недостатність цільової державної підтримки реклами інноваційного продукту. <p><i>Недостатня привабливість наукових організацій та інноваційно активних підприємств як об'єктів інвестицій та кредитування:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - низька капіталізація наукових результатів. <p><i>Неефективність діючих механізмів державно-приватного партнерства.</i></p> <p><i>Нестача кваліфікованих кадрів:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - невідповідність для малого бізнесу самостійної підготовки кваліфікованих кадрів; - відтік за кордон випускників провідних вузів і висококваліфікованих спеціалістів. <p><i>Відсутність ефективних податкових, інвестиційних, митних стимулів та примусів:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - нехватка державного фінансування діяльності малих інноваційних підприємств; - нерозвинутість фінансування малих інноваційних підприємств на різних стадіях розвитку з недержавних джерел; - недостатність митно-тарифної підтримки українського інноваційного виробника. <p><i>Слабкий розвиток інноваційної інфраструктури.</i></p> <p><i>Відсутність рівних умов конкуренції.</i></p> <p><i>Однаково жорсткі вимоги органів державної влади та управління в конкурсних та інших фінансових відносинах щодо процедури розміщення замовлень для крупних та малих підприємств.</i></p> <p><i>Стагнація вітчизняного виробництва устаткування:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - оновлення основних фондів за рахунок купівлі імпортного устаткування.

Недостатня вмотивованість споживача інноваційного продукту	Недостатня вмотивованість держави
<p><i>Недостатня ефективність податкових та інших стимулів для оновлення технологій, прискореної амортизації.</i></p> <p><i>Нерозвиненість культури споживання:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - відсутність «моди» на інноваційний продукт. <p><i>Несприйняття підприємствами нововведень.</i></p> <p><i>Низька платоспроможність:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - недостатність коштів на оновлення основних фондів; - висока вартість інноваційної продукції; - збільшення витрат за використання системи міжнародних патентів. 	<p><i>Недостатньо активна державна політика переходу від сировинного типу економіки до інноваційного:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - відсутність єдиної політико-правової програми переходу економіки на інноваційний шлях розвитку; - неузгодженість окремих програм і проектів в сфері інноваційного розвитку; - фрагментарна реалізація державних стратегій та цільових програм; - відсутність у органів державної влади та управління інформації про потреби в спеціалістах для конкретних видів інноваційної діяльності. <p><i>Недостаток нормативно-правового регулювання в сфері інноваційної діяльності:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - неможливість об'єктивної оцінки рівня інноваційного розвитку; - неадекватність системи показників інноваційної діяльності; - відсутність в КВЕДі інноваційних видів економічної діяльності

Багато з цих проблем можуть бути усунені з появою такого інституту, як «технологічне брокерство», що покликане активізувати процес створення та комерціалізації наукових розробок, посилити взаємодію усіх учасників інноваційного процесу та прискорити впровадження інноваційних розробок в усі сфери нашого життя, в особливості на промислових підприємствах.

На сьогодні в економічній теорії та практиці не існує єдиного трактування поняття «технологічний брокер». Зустрічаються також і різні назви цих суб'єктів інноваційного процесу. Можна зустріти наступні назви: технологічні брокери, інноваційно-технологічні брокери, посередники. Дежина І.Г. та Салтиков Б.Г. вважають [4, с. 109], що посередники виступають економічним агентами в системі комерціалізації технологій. Толковий словник економічних термінів [5] тлумачить цей термін, як спеціалізовані фірми, які здійснюють науково-дослідну діяльність як комерційну, скуповують патенти та ідеї для подальшого доопрацювання.

Ведуться дискусії щодо функцій, які повинні виконувати технологічні брокери. Микитюк П.П. [6, с. 78] стверджує, що вони повинні надавати консалтингові послуги, в тому числі патентно-ліцензійні, й відповідати за кінцевий результат комерціалізації технологій та інноваційних продуктів. На думку Дежиної І.Г. [4, с. 109], вони займаються просуванням розробок на ринок, що допомагає запобігти ситуації несправедливого розподілу доходів від реалізації інтелектуальної власності, що нерідко трапляється на практиці, коли НДІ та ВНЗ намагаються самостійно вести переговори з потенційними замовниками. Роль технологічного брокера полягає в сприянні передачі технологій, ноу-хау, знань та досвіду з науки у промисловість, а також всередині промислового сектору [7, с. 3]. Ми погоджуємось з думкою Макарова В.Б. [8], що

головна функція технологічного брокера полягає в поєднанні воедино «покупця технологій - інвестора чи «продавця» - розробника. Для інвесторів технологічний брокер здійснює пошук, експертизу та відбір технологій, управління науковими проектами, консультування з різних питань. Для розробників технологічний брокер може виступати у якості «технологічного менеджера», формуючи загальну стратегію комерціалізації технології, здійснюючи пошук інвесторів, маркетинг, оперативне управління, вирішуючи юридичні та фінансові питання та захищаючи авторські інтереси розробників.

Невизначеність цього терміну призводить до того, що неможливо точно з'ясувати, хто може, здатен чи повинен виконувати функції технологічних брокерів. Ми одностайні з думкою Єгорова О.С та Лук'яненко Я.В. [9, с. 10], що введення терміну «технологічного брокера» законом України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», ще не означає створення відповідного інституту. Тому у якості технологічного брокера, різні науковці бачать різні інститути. Дежина І.Г. [4, с. 109] відносить до них організації, які займаються патентуванням та ліцензуванням, консалтингом, маркетингом інновацій. Золотарев С.К. [10, с. 60] у якості посередницьких організацій бачить центри трансферу технологій, інноваційні центри, патентні бюро, бізнес-інкубатори.

У якості поля діяльності та остаточного визначення функцій, які повинні виконувати технологічний брокер, на нашу думку, може виступити Національна мережа трансферу технологій. Українська мережа трансферу технологій (UTTN) створена у відповідності до існуючих європейських, американських, російських та китайських мереж. Мережа розміщує в своїх публічних базах як пропозиції, так і запити (профілі) на технології. У мережі з'являються тільки профілі, що пройшли

технологічний аудит. Мета діяльності мережі – організація максимально можливої кількості контактів між потенційними постачальниками та споживачами технологій. Трансфер технологій через мережу проходить за безпосередньої участі технологічного брокера - регіонального члена мережі. Мережа представляє собою електронний виставковий майданчик наукоємних продуктів, де інтереси продавців і покупців представляють технологічні брокери - професійні учасники ринку трансферу технологій. Мережа допомагає продавцям і покупцям знайти один одного. До того ж нещодавно, а саме 27 травня 2010 року, Міністерство юстиції України легалізувало Всеукраїнську громадську організацію «Асоціація технологічних менеджерів та брокерів України». Метою організації є об'єднання громадян України для стимулювання інноваційних процесів у сфері технологічного розвитку та створення в Україні інноваційної інфраструктури в т. ч. інноваційних мереж та мереж трансферу технологій. Головною задачею ВГО «Асоціація технологічних менеджерів і брокерів України» є об'єднання громадян України, суб'єктів інноваційної діяльності для створення в Україні національної мережі трансферу технологій (NTTN) та інтеграція її з вітчизняними та зарубіжними інноваційними системами та мережами трансферу технологій, а також участь у міжнародних програмах та проектах по створенню мереж трансферу технологій.

Однак не дивлячись на те, що робляться певні кроки у напрямку вдосконалення існуючої інноваційної інфраструктури та такої її окремої складової, як Українська мережа трансферу технологій (UTTN), залишаються й проблеми, насамперед, фінансового характеру. На даний момент в Україні існує безліч інноваційних центрів, бізнес-інкубаторів, технопарків, які створювалися як інструмент державної підтримки малого та середнього наукоємного бізнесу за західним зразком. Однак проблема оплати послуг цих організацій та їх належне фінансування залишається відкритим питанням. Малі фірми не мають коштів, держава - сформованого механізму оплати послуг, наданих малому бізнесу з боку інноваційної інфраструктури. Це замкнене коло можливо розірвати лише за допомогою створення системи грантової підтримки інноваційних центрів. Інакше центри будуть обслуговувати великий платоспроможний бізнес чи проводити час в проміжках між західними грантами, займаючись торгівлею або іншою непрофільною діяльністю.

У Європі проблема фінансування Релей-мережі вирішена наступним чином. Мережа - це проект ЄС, який існує з 1995 року. Контракт на виконання функцій технологічного брокера укладається на два роки. Учасники проекту відбираються на конкурсній основі. У конкурсі беруть участь регіональні інноваційні структури, здатні виконувати функції технологічного брокера. На даний момент Релей-мережа об'єднує 68 регіональних центрів. Мережа має регіональні сайти центрів і загальний сайт мережі, на якому формується база проек-

тив. Фінансування проекту здійснюється на паритетній основі: 50% - регіон, 50% - ЄС. Критерії роботи центрів - кількість профілів в мережі і кількість двосторонніх зустрічей потенційних покупців і продавців, організованих мережею. Тобто, мережа сприяє на ранніх етапах трансферу технологій, коли ще не видно комерційного результату і, отже, нема за що платити. Якщо партнери знайшли один одного і проглядаються контури майбутнього бізнесу, вони можуть відмовитися від послуг мережі і найняти інших консультантів і посередників.

Висновки. Загалом, можна зробити висновок, що деякі результати поєднання освіти, науки та виробництва в Україні простежуються. Поступово приймаються необхідні законодавчі документи, створюються додаткові елементи інноваційної інфраструктури, але ці процеси потребують більш системного, детального та точкового доопрацювання. Необхідно постійно стежити за взаємодією усіх елементів інноваційної інфраструктури, оцінювати результативність їх діяльності та запроваджувати додаткові заходи для підвищення ефективності їхньої діяльності. Ефективність інноваційних процесів в значній мірі визначається тим, як взаємодіють між собою суб'єкти інноваційних процесів, а сприяють цьому процесу саме посередники, технологічні брокери. Однак нерозвиненість даного інституту на ринку України призводить до уповільнення інноваційних процесів, зростання незацікавленості покупців та продавців нових технологій.

Аналіз ситуації, яка склалась на сьогоднішній день в Україні, дозволяє зробити декілька висновків стосовно того, чому інститут посередницьких послуг в інноваційній сфері не набув необхідного розвитку. По-перше, недостатній рівень підготовки та кваліфікація функціонуючих технологічних брокерів. Насамперед, не створено відповідних закладів навчання, де можливо отримати освіту в сфері технологічного брокерства та технологічного менеджменту взагалі. В сучасних умовах існують ті структури, які реалізують види діяльності, які мали місце ще в СРСР. По-друге, послуги з пошуку потенційних замовників-інвесторів технологічними брокерами обмежуються та ускладнюються вузькістю внутрішнього попиту на високотехнологічні продукти. По-третє, існуючий рівень попиту на посередницькі послуги обумовлений й нестачею коштів у розробників, недовірою та недооцінкою ролі досвідченого посередника, який змушує розробника проводити незалежну експертизу та заповнювати багато документів, необхідних для комерціалізації, що сприяється останнім як недооцінка перспективності та унікальності їх розробок. По-четверте, відсутність розвиненої та ефективно функціонуючої мережі зв'язку та інформатизації звужують пошук цікавих ідей та розробок до меж певного регіону, створюючи таким чином додаткові бар'єри для зростання та розвитку посередницьких фірм. По-п'яте, аналогічна ситуація трапляється і з тими брокерами, які обмежують свою роботу рамками певної галузі. Це пов'язане, як правило, з минулою

діяльність технологічного брокера або організатора посередницької фірми. Це призводить до звуження кругозору та обмеженості клієнтури такого брокера,

що відповідно негативно відбивається на результатах їхньої діяльності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Концепція Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008-2012 роки». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: [zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=381-2007-%F0].
2. Економіка знань — модернізаційний проект України / За ред. акад. НАН України В.М. Гейця, акад. НАН України В.П. Семиноженка, чл.- кор. НАН України Б.С. Кваснюка. — К.: Фенікс, 2007. — 542 с.
3. Микитенко Д.О. Конститутивно-ключові перешкоди інноваційному зростанню економіки. [Електронний ресурс] / Д.О. Микитенко, Я.І. Юрик. - Режим доступу: http://www.rusnauka.com/35_PWMN_2008/Economics/38628.doc.htm
4. Дежина И.Г. Механизмы стимулирования коммерциализации исследований и разработок. / И.Г. Дежина, Б.Г. Салтыков. – М.: ИЭПП, 2004. - С. 152.
5. Толковый словарь экономических терминов. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://bibliotekar.ru/biznes-15-5/14.html>.
6. Микитюк П.П. Інноваційна діяльність: Навч. пос. / П.П. Микитюк, Б.Г. Сенів. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 392 с.
7. Руководство по проведению технологического аудита предприятия/НИИ (по материалам Steinbeis-Europa-Zentrum IRC D/CH, Штутгарт) [Електронний ресурс] - Режим доступу: http://www.rtt.ru/_files/fileslibrary/108.pdf
8. Макаров В.Б. Роль специализированных торговых структур в коммерциализации высоких технологий и продвижении на рынок наукоемкой продукции [Электронный ресурс] - Режим доступа: <http://www.ptechnology.ru/Innovac/Innovac28.html>.
9. Єгоров О.С. Технологічне брокерство. Правовий аспект / О.С. Єгоров., Я.В. Лук'яненко // Винахідник і реалізатор. – 2009. - №8. – С. 10-11.
10. Золотарев С.К. Трансфер технологій. Конспект лекцій / С.К. Золотарев. - Харьков: Изд. ХНЭУ, 2008. - 72 с.

УДК 330.567.6:658.14 (1-73)

ТАРАСОВА О.В., канд. екон. наук, доцент
Одеська національна академія харчових технологій

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВ КОРПОРАТИВНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

У статті досліджено систему формування капіталу підприємств корпоративного сектору економіки, розглянуто переваги залучення фінансових інвестицій шляхом випуску та розміщення акцій перед іншими способами фінансування потреб підприємства.

Ключові слова: корпорація, акціонерне товариство, корпоративний сектор економіки, капітал, інвестиції, оцінка інвестиційної привабливості.

The enterprise capital forming system in corporative sector of economy has been explored in the article. The advantage of financial investment mobilization by emission and stock floatation is considered here.

Keywords: corporation, cooperative association, corporative sector of economy, capital, investment, valuation of investment appeal.

Вступ. Успішна ринкова трансформація економіки та вихід із фінансової кризи не може здійснюватися на тлі повільних інвестиційних процесів. Об'єктивно необхідною ланкою відтворювального

процесу є заміна зношених основних засобів новими, яка здійснюється за допомогою механізму акумулювання амортизаційних відрахувань та їх використання на придбання нового устаткування та модер-